

ZGODNJA DANICA. KATOLIŠK CERKVEN LIST.

„Danica“ izbaja vsak petek na celi polji, in velja po pošti za celo leto 4 gl. 20 kr., za pol leta 2 gl. 20 kr., za četert leta 1 gl. 20 kr. V tiskarnici sprejemana za celo leto 3 gl. 60 kr., za pol leta 1 gl. 80 kr., za ¼ leta 90 kr., ako zadene na ta dan praznik. izide „Danica“ dan poprej

Tečaj XLII.

V Ljubljani, 17. vel. travna 1889.

List 20.

Don-Boskova Madona,

to je,

Don-Boskova Marija Devica.

(Dalje.)

Pa še imam dalje pripovedovati. Videli bode, je rekel Bosko l. 1875 svojim mladenčem, videli bode prihodnje leto nekatere čudovite dogodbe, katerih odglas se bo razlegal v vse kraje na zemlji. — Prihodnje leto je vstanovil djanje salezijanskih pomočnikov, katerih število se je hitro narastlo na 80,000 in so bili Bosku ne le priserčni prijatelji, ampak tudi podporniki vsih njegovih početji, in sicer v nepričakovano veliki meri.

Ravno tisto leto, ko je bilo pomanjkanje duhovnov po mnogih škofijah, je vstanovil „Djanje Marijinih sinov,“ ki ima namen sprejemati odraščene, kateri se čutijo poklicani v duhovski stan, — in zdaj je iz teh že več stotin mašnikov.

Nekako v istem času se je po njegovem navdajanji vstanovila naprava hčeri Marije Pomočnice za dobro odgojo deklic, katerih je o Boskovi smerti po številu redovnih hiš in sester bilo že nekako toliko, kolikor Salezijancev.

Nismo še vsega povedali. Neka misel je Bosku vedno dajala opraviti, odkar je študiral nravnost, moralo (preimenitni nauk o čednosti, ktereга naj bi sleherni ponavljal, ki se ga je kdaj učil, ali bi se ga na novo učil, kdor se ga še ni). — So pa misijoni! Ti so doveršivni del njegovega načerta. Toda odkod če dobiti prenezmérne zneske, potrebno osebstvo, in to v tem, ko so taki delavci tako silno potrebni

v Evropi, on pa tako brez vsih pomočkov? To je nespamet, je govoril in trosil, kdor ni poznal Don-Boska. Ali on je pretergal vsako odlašanje in rekel je Don Kaglieru: — Pojdi! — Kagliero gre, drugi za njim, odprave v misijon sledijo odpravam, in kdor kaj bere te reči, vsak vé, kako daleč je že to dognano tam v daljnih amerikansko-patagonskih okrajinah.

Ponavljaje tedaj vprašamo. Kdo je naredil vse to? mar človek? To je nemogoče! Kdo tedaj?.. „Oh, kako dobra je Marija Mati!“ In njena dobrota je le nepopolnoma zaznamnjana v teh malo versticalah, izmed katerih vsaka bi potrebovala velikansko knjigo, da bi se pojasnila mogočnost in usmiljenjenje presv. Marije Device Pomočnice. In vedite, pravi pisatelj Lemoyne, da mnogih reči še ne omenimo, ki so bile zveršene po Don-Bosku in ki so večega sterčenja vredne, kakor že imenovane, kajti ni tukaj prostor, da bi govorili o tem. Tudi ne omenimo družih, ki se bojo gotovo in čisto razjasnile v prihodnje, kajti imajo zastavo iz preteklosti. V enem samem stavku recimo vse. Vselej, ko se je Bosko pripravljal na kako početje, je govoril kakor bi že videl vse razvijanje, bolj ali manj vgodno, in čakal je dogodb, kakor kermar na ladiji, ki jadra v morje, že znano, in ima pred seboj morske narise, zaznamnjane klečeti, skale in morske prikazni vertincev, tokov, pa otoke, in pozná vso svojo cesto že predno izide iz zavetnika. Oh, kako dobra je Marija!

Cerkev Marije Pomočnice je bila začetek, konec, srede, s čimur je Don-Bosko zamogel do konca dognati, kar je bilo v njegovi duši. In ne le zanj samega, ampak zlasti za blagor kerščanstva je hotla presv. Devica odpreti ker-

ščanstvu na zemlji bogat nov studenec obilnih milost.

Z mnogimi po Mariji Pomočnici prejetimi milostmi je Bosko napolnoval tudi svoje mesečne zvezke, ki jih je dajal na svitlo, in bil bi jih še nadalje, ako bi bil še živel. On je želel vesoljni svet vedno bolj in bolj prepričati, kako dobra Mati je Marija. Pisatelj že omenjene knjižice hoče Boskovo delo nadaljevati in podal nam je celo knjižico Marijinih novih milost, iz ktere naj tudi Danica posname vsaj nekatere.

Za danes le prvo kratko, pa ginljivo dogodbo, ki se glasi:

Ozdravljenje od nasledkov ranoceljske operacije.

Prečastiti Don-Bosko!

Spolnim eno strogih svojih dolžnosti ter naznanjam. prečastiti gospod, znamenito milost, prejeto od presvete Marije Device. Blagovolite privzeti jo med milosti, kakoršne česčena Naša Gospa blagodeli tistemu, kdor jo z zaupanjem kliče v pomoč pod mogočnim naslovom „Pomoč kristjanov.“

Preteklega mesca majnika se je draga oseba moje družine nahajala v smertni nevarnosti vsled naj težje operacije (izrezovanja) na požiravniku. Minute njene, kakor je kazalo, so bile štete in sleherni, kdor je bil v njenem okrožji, je bil že obupal nad njenim otenjem. Jaz sem se o tej priliki spomnila, da sem prebirala mnoge milosti Marije Device v knjigi, ki mi je bila prišla v roke. S tem edinim upanjem v sercu sem se podala jaderno v svetišče Marije Pomočnice, tam sem naprosila blagoslova za druzega bolnika. In Mati Božja je dobrotno sprejela moje prošnje: berž ko sem se vernila domú, našla sem bolnika v sladkem spanji. Od tistega dné se mu je jelo boljšati in v kratkem času potem je bil popolnoma ozdravljen.

Naznanjam toraj to s prav živo zahvalo do presvete Marije Device, ki se na pomoč kliče pod častitljivim naslovom „Pomoči kristjanov,“ in če tudi zelo zakasnjeno, spolnujem s tim storjeno obljubo...

V Torinu 9. pros. 1887. A. F.

(iz zapisknika (Boskovega) milosti Marije Pomočnice.)

(Dalje nasl.)

Voltèr (Voltaire) in nasledki njegovih nauk na Francoskem.

(Dalje.)

(Napoleon I. in njegovi naklepi.)

Rimljani so tiho prenašali hude udarce. Na prizadevanje Miollijevo se je podala v Pariz

deputacija, da bi se Napoleonu zahvalila. Vodnik Braochi je govoril ter se je z bahaškimi besedami spominjal starorimskega časa in rekel: Na kapitolu zeleni zopet lavorika, ktero je zasadila Minerva v tempeljnu Jupitrovem. Vaš orel, podoben orlu Trajanovemu, bo oprostil Rim sile germanske, partske, laške i. t. d. Napoleon jim je zagotovil, naj se nadjajo nove slave in velikosti. V Rimu se je videl napis: „Roma resurge.“ Opiani je naslikal Napoleona kot Jupitra z orlom; v roko mu je dal svetovno oblo.

Mnogo Rimljanov, posebno duhovnov, pa se je ustavljalo Napoleonu obljubiti pokorščino. 13 škofov so pometali v laške in francoske ječe; isto osodo je moral preterpeti tudi blagi prijatelj Pijev, kardinal Pakka. Pozaperli so tudi mnogo župnikov, tako je bila večina fará brez dušnih pastirjev. Nasprotoval je Napoleon tudi samostanom ter je v dan 15. junija 1810 prepodil mnogo redovnikov in redovnic iz mirnega samostanskega zavetja med svét. Protestanski duh je poklical na pomoč proti papeštvu. Obljubil je, da bode varoval reformovano vero ter zraven pristavil, da ne bode delovanja Gregorijev in Bonifacijev nikakor terpel.

Naši prijatelji brezverske šole imajo v napihnjem samosilniku Napoleonu svojega predhodnika. Oni hočejo biti katoličani, pa vendar z brezversko šolo: tudi prvi Napoleon je hotel biti s Cerkvijo, pa kako? To nam kaže naj jasnejše katekizem, kterege je ukazal rabiti v vseh šolah prostranega cesarstva; v njem stoji: Našega cesarja Napoleona častiti in mu služiti; kajti on je tisti, kterege je Gospod obudil. Kteri bi svoje dolžnosti do Napoleona ne zverševali, ustavljali bi se volji Božji in zaslužili večno pogubljenje. Sicer je pa želel, naj ga ima ljudstvo za zelo pobožnega, ter si je zato tudi prizadeval. Tako n. pr. je ukazal relikvije Trierske in sukno Kristusovo, ktero so med prevratom prenesli v Avgsburg, l. 1810, zopet nazaj prenesti z veliko slovesnostjo. Ali mar nimamo še dan danes tacih čudno-pobožnih mož, ki se v marsičem kažejo prav kerščanskega duha; zraven tega pa velike kamele brez vesti požirajo?

Znamenito je, da Napoleon I je bil tudi prav „pobožen turk“ nekaj lét poprej. L. 1798 n. pr. 1. julija je prijadral kot general s francosko armado v Egipt in med drugimi mesti je poslednjič po kervavem boju dobil tudi glavno mesto Kairo v oblast. Vendar pa si ni svest, če bo zmožen krotiti fanatiške mohamedane. O nekem uporju je dal oklicati spomina vreden razglas do prebivalcev, namreč:

Kahirčani!

Hudobni ljudje, kateri so mnoge izmed Vas zapeljali, niso odšli zasluženi kazni. Bog mi je zapovedal, da naj usmiljenje skazujem, in bil sem milostiv in usmiljen do Vas. — Vi ste dražili mojo nejevoljo z uporom, zato sem Vam vzel Vaš Divan (naj višji državni zbor); vendar danes ga Vam dam nazaj. — Sarifi, ulema, govorniki mošejski, pojasnite ljudstvu, da tisti, kateri se radovoljno zglasé za moje sovražnike, ne bodo našli nobenega pribežališča na tem, in ne na unem svetu. Je li kateri izmed Vas tako zaslepljen, ki bi ne sprevidel, da osoda sama („kibdé“, beseda fatalizma) vse moje osnove vodi? Je li kateri izmed Vas zadosti nevéren, da bi dvomil, „da vse na tem svetu je podverženo volji osode?“ Povejte ljudstvu, da „odkar se svet — svet imenuje,“ stoji pisano, da jaz bom sovražnike izlama (turške vere) pokončal, križe poderl (!!) in prišel od zahoda doveršit delo, ki mi je naloženo. Pokažite ljudstvu koran (turško sv. pismo), v katerem je več kot na sto stranéh predpovedano, kar se zdaj godí in je razlagano, kar se bo še godilo. — Tisti, ktere le strah pred mojim orožjem zadržuje, me kleti, naj se spreobernejo; zakaj kdor nebo zoper mene kliče, si priklíče svoje pogubljenje. Pravoverni pa naj molijo za srečo mojega orožja.

Jaz bi zamogel vsacega izmed Vas poklicati na odgovor tudi od naj bolj skritih občutkov njegovega serca; kajti jaz vem vse, celo to, česar niste govorili. Dan pride, ko bo vsemu svetu jasno, da mene vodi višja roka, „in da nobena človeška oblast zoper mene nič ne premore.“ Blagor tistim, ki so prvi, ki iz lastnega nagiba k meni prestopijo.“ —

No, ali čete še kaj več h korenitemu mohamedanu? Mohamed sam bi skoro ne vedel prenapetežem bolj na serce govoriti!... Kdo se bo čudil, ako so mu tudi mnogi Francozi verjeli, ko se je za dobrega katoličana hlinil, zraven pa papeža oropal, neusmiljeno terpinčil, in v svojem katekizmu dal razglaševati, da Napoleona častiti se pravi Boga samega častiti!

(Dalje nasl.)

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Iz Ljubljane. (Slavno odlikovanje.) Družba za ubožne cerkve na Kranjskem je od vélikega odhoda za razstavo v Rimu 1888 iz Bolonje dobila sreberno svetinjo in pohvalno diplomu v priznanje. Zala svetinja ima na eni strani podobo sv. Očeta z napisom na okrog: „Leo XIII Pontifex Maximus X.“ To je: „Papež Leon XIII, v desetem letu svoje vlade.

Na drugi strani pa je simbol sv. vere z napisom na okrog: „Dona oblata Parenti optimo in aede Vatic. publice exposita.“ To je: „Darovi poklonjeni najboljšemu Očetu v Vatikanskem poslopji očitno razstavljeni.“ Vera z razprostertimi rokami venčuje darovalce. — Na prelepi diplomi ob levici je zgoraj zalo okinčani gerb sedanjega papeža z žarno zvezdo (Lumen in coelo), spodej Št. Peterska cerkev z Vatikonom v živo zelenem vencu, in spodej angelj, ki venča darove. Napis se glasi: „Esposizione Vaticana del Sommo Pontefice Leone XIII. La Commissione promotrice dichiara benemerito delle opere stabilite a festeggiare il Giubileo Sacerdotale del Sommo Pontefice Leone XIII e in modo particolare della Esposizione Vaticana:“

La Societa in soccorso delle chiese povere in Lubiana, ed unisce alla presente un esemplare della medaglia commemorativa.

Bologna li 31 Luglio 1888.

Il Presidente
Giovanni Acquaderni m. p.

Il Secretario
Edm. Jeammerat.

To je: Vatikanska razstava o mašniškem jubileju Papeža Leona XIII.

Pospeševalni odbor naznanja, da si je blago zaslugo pridobila za obhajanje mašniškega jubileja Leona XIII in še posebej za Vatikansko razstavo:

Družba za podporo ubožnih cerkvá v Ljubljani,

in pridene k pričujočemu pismu eno spominsko medaljo.

V Bolonji 31. m. serpana 1888.

Predsednik
Iv. Acquaderni l. r.

Tajnik
Edm. Jeammerat l. r.

Iz Ljubljane. Te dni je bil v Ljubljani stari br. Caharija, Trapist iz Marianhill-a v južni Afriki. Pripovedoval je, da se ondi vedno razširja sveta vera in sicer med Kafri po angleški naselbi Natal-ski. V tem oddelku je kacih 400.000 Zulukafrov, ki so še skoro brez vsake omike in vere. Prečastiti opat, znani „P. Franc“, si neizrečeno veliko prizadeva, da bi ta narod pridobil za vero in omiko. Marianhill ima že 10 misijonskih postaj, ki sežejo kacih 200 milj daleč. Trapiški samostan šteje sedanjo dobo 170 mnihov, 120 redovnih sester in kacih 350 černih šolskih otrók, kateri hrano in vse potrebno dobivajo zastonj od samostana. Skoro vse rokodelstva in umetnosti so zastopane v samostanu. V vsaki delavnici so tudi mladi Zulukafri in kažejo se prav zmožne, nekteri celo še čudovito spretni za razne nauke.

Pisal je k temu „Vaterland,“ da je tudi na Dunaju ta čas trapistovski misijonar č. o. Otmar iz Marianhill-a z dvema černima dečkoma, ki sta prav čednega obnašanja. Dva sta tudi že v Propagandi v Rimu, in če je br. Caharija prav vedel, je eden teh naj izverstniši v Propagandi. O odraščelih kerščenih je pripovedoval, kako skerbno si prizadevajo, da bi se greha obvarovali. Mnogi, ko so prejeli sv. kerst,

se nočejo ženiti ali močiti, da bi ložej kerstno nedolžnost popolno ohranili.

Redovniki se tako popolnoma darujejo za te uboge divjake, da le zanje delajo, — še celo prenočišča si dozdej zase niso vravnali in oskerbeli. Opat Franc je kar vedno na nogah in povsod straži, pazi in dela pri toliki družini. Izročili smo o tej priliki br. Cahariju 38 gl. 40 kr. „Daničinih“ zbir. Od tod se je podal br. Caharija v Rim, kjer ima od prečast. o. opata nekatere misijonske zadeve vravnati. Bog daj srečo!

Ker je iz Ljubljane urno dalje hitel, nam je par dni pozneje pisal iz Tersta nekatere misijonske okoliščine, s katerih naj omenimo nekatere, kar še nismo povedali dozdej.

Pravi n. pr.: Po zapovedi svojega predstojnika prečast. P. Franca, opata Marianhillskega, potujoč v Rim, porabljam priliko, da v imenu našega še vedno tako ubožnega misijona vsim dobrotnikom naznanim zahvalo za sedanje in vse poprej poslano darove in rečem: tisučkrat „Bog plačaj!“ Žal mi je, da moje veselje sodelati v misijonu v Marianhillu, je bilo le malo časa. Zelo velika sila in nujne potrebščine, o čemur sem se sam prepričal, so me primorale, da sem se zopet prijel popotno in beraško palico, ter se podal k prijateljem in dobrotnikom v Evropo.

Misijonsko polje je nepregledno veliko. Razun materne hiše marianhillske imamo 8 podružnih samostanov in vsaka podružnica ima hišo za stanovanje redovnega patra in brate, hišo (Azil) s šolo za črne gojence, in drugo hišo za misijonske sestre z azilom in šolo za deklice zamurske. Po podružnicah sem tertje je že znatno število otrok v nauku, v Marianhillu njih blizo 400. Vsi morajo imeti obleko in hrano, in če tudi se hrana pridobiva večidel z lastnim ročnim delom, so pa vendar stroški za obleko in druge potrebščine zelo veliki.

Veliko, prav veliko je že pridobljenega, nad tisuče je rešenih z naukom in sv. kerstom, ter so postali dobri katoličani; še vse več pa jih je treba pridobiti za Boga in zveličanje. Pomočkov manjka, da bi se po željah in potrebah z misijonom napredvalo. Zato preserčna hvala že naprej za vsak naj manjši dar v ta namen!

Tudi delavcev v našem redu je še premalo; 170 imamo trapistovskih patrov, toda večinoma so bratje laiki; pa še mnogo bi jih potrebovali. Misijonskih redovnic je 160, ki so veči del ubožne deklice iz Nemškega, in so silno pridne v podučevanju in vzgoji črnega ženskega ljudstva. V resnici pošteni, serčni mladenči za redovnike trapiste so nam potrebni. Pa tudi serčne, modre device za misijonske šole se sprejemajo v naš misijon. Povračevaje se iz Rima bi zamogel kaj novinstva sprejeti in spremiti v Afriko.

Opomniti moramo, da verli brat Caharija se je zelo postaral, precej oslabil, vendar kaže še mladenško serčnost, kader začne pripovedovati o kaferskem misijonu. Bog daj, da bi sad bil stanovit!

Iz Šent-Vida nad Ljubljano. (Šmarnice.)

Dne 4. maja 1868, okoli 10ih dopoldnc zgodila se je grozna nesreča v eni največjih tovarn Berolinskega mesta, in to vsled izpuščenega zapertega zraka, plina. Tri osebe so bile kar mertve, 17 jih je bilo močno ranjenih, in izmed teh so še tisti večer trije umerli. V cerkvi je bilo zvečer šmarnično opravilo. O tej priliki pride priprosta deklica v cerkev, ter daruje

preblaženi Devici Mariji vsa solznih oči prelep cvetlični šopek. Vprašana, zakaj da joka, odgovori, da jo je gospodar zjutraj poslal z opravkom v tovarno, ki se je danes nesrečno razpoknila; na poti proti tovarni pa je stopila mimogredé v cerkev, „ker nekaj mi je reklo,“ pravi, „stopi tu v cerkev in zmoli Češčena-Marijo“, zvečer, ko se bodo opravljale šmarnice, ne boš utegnila. Res, šla sem v cerkev in zmolila sem Češčena-Marijo. Prav blizo tovarne sem že bila — ko se zgodi omenjena strašna nesreča. Ravno tisti čas bi bila prišla tje, ko bi ne bila izmolila Češčena-Marije, — zdaj bila bi že merlič. In oh, moja mati, kaj bi bili počeli, ko bi bila jaz mertva, zdihne ihteč deklica.

S to resnično zgodbo začenja učeni o. jezuit K. Hüner l. 1883 Šmarnice, in priporoča, da bi jih v tem lepem mescu pridno obiskovali. Naj veljá ta mična zgodba tudi nam Slovencem v priporočilo in spodbudo k obilnemu vdeleževanju prelepe majnikove pobožnosti, ktera se opravlja tudi letos ginljivo in slovesno po mnogih cerkvah. Gotovo bode prijazna šmarnična pobožnost v ne majhen duhovni dobiček milemu slovenskemu narodu. Kajti, ako prebl. Devica eno Češčena-Marijo tako bogato obdaruje; ali ne bo še obilneje poplačala 31 dni v šmarnicah nji posvečenih? Ako Marija tako plačuje malo češčenje, ki se zgodi brez truda, rekel bi, kar z lahkoto; mar ne bo pobožnosti, ki prizadene nekoliko truda, nekoliko premagovanja samega sebe, še bogatejše poplačala? Dobri otrok, pobožna deklica počastila je záse Mater Božjo, tako reči, le za svoj dobiček — in vendar je bilo Mariji tako všeč; koliko bolj bo še le poplačala one, ki se v iskrenih stanovitnih molitvah zatekajo k nji v splošnih potrebah, v zadevah celega naroda ali države! Zadeva taka preimennitna je danes „šolsko vprašanje“. „Da bi se ta prevažna zadeva lepo razvila v slavo sv. Cerkve, pa v blagor države, naše ljube domovine, zato molimo bolj obilno in goreče,“ opominja nedavno izšli koristni in vsega priporočila vredni listič „Kerščanski Detoljub.“ Naj je v prvi versti ta šolska zadeva ona milost, za katero hočemo v šmarnicah Marijo Mater prositi, kar imamo še časa; ona, ki tako sijajno plačuje male, zasebne pobožnosti, ki se godé Njej na čast, bode nam toliko gotovejše izprosila uslihanje v tej tako važni zadevi vse države.

Iz Maribora. (Letno poročilo duhovske družbe.) Ob koncu leta 1887 je družba štela 253 udov. V teku leta 1888 je pristopilo vseh 12 bogoslovcev IV. leta in še dva druga duhovna, tedaj z vsemi 14; odmerli pa so med tem letom 4 družbeniki. Po tem takem je družba ob koncu leta 1888 štela 263 družbenikov.

Odbor je gg. družbenikom s poročilom in računom l. 1887 gg. poverjenikom poslal tudi izkaze zaostalih vplačil vstanovnine in letnine. V tem, ko se je prejšnja leta vplačevalo navadno vstanovnine okoli 250 gl. in letnine okoli 150 gl., se je leta 1888 vplačalo vstanovnine 590 gl. in letnine 336 gl. Z ozirom na ta povoljni nasledek je odbor sklenil, da se z naprej vsako tretje leto z letnim poročilom vred do gg. poverjenikov razpošlje spisek zaostalih vplačil.

Gospodarsko stanje društvenega hrama v Dobernskkih toplicah je vsled podrobnega računa, dne 13. februarja t. l. poslanega, po vsem povoljno. Na stavbarske stroške je bilo koncem leta 1887 še pla-

čati 215 gld. V poravnavo tega dolga je poslal odbor na račun 200 gld. Med tem letom 1888 se je nadaljevalo priredjenje znotranjega povišanja in potrebnega perila itd. za vseh devet izb, kar je stalo 374 gld. Splošni potrošek znaša 589 gld. Akoravno pa v minolem letu za čas kopeljske dobe še niso bile vse izbe za porabo dostojno priredjene, in akoravno so trije duhovni (dva domača in eden Goriške družbe) že vživali prosto stanovanje, je vendar dohodek za stanovanja, ljudskim gostom oddana, že znašal 270 gld. Izredni darovi znašajo 328 gld.

Za podpore se je razdelilo 2035 gld., in sicer so milostljivi g. knez in škof podelili 8 družbenikom 413 gld. 70 kr., in 22 družbenikom 1621 gld. 30 kr.

Vsega premoženja je 47,208 založnine in 41,488 gl. gotovine; potroškov 3,653 gld. — Družbinski hram v Dobernskikh toplicah je cenjen 10,000 gld.

Šolsko. Minister Gautsch je izročil zbornicama neko šolsko novelo, ali prenarodbo šolskih postav, ki pa ne obsega bistva zdatnega zboljšanja, kakor časniki sploh tožijo. Solnograška „Kirchenztg.“ n. pr. pravi, da skoro vse stranke od te novele nočejo nič vedeti. Ne le Češki, Hohenwartov in Liechtensteinov klub, temveč tudi vodnik liberalcev, pl. Chlumetsky, so se določno izrekli proti noveli. V predlogu ni nobene besede o cerkvenem nadzorstvu, nobene prenarodbe šolske osnove in šolskega sméra ter namena, ne o verski ter konfesijonelni šoli, razun privatnih šol (§ 72), nič bistveno novega, prav za prav le dosedanja postava z drugimi besedami. Ako se ne oziramo na 7. § Liechtensteinovega predloga, v katerem se naj višje državino nadzorstvo naravnost priznava, avstrijski katoličani po Liechtensteinovem načertu (od 19. marca) zahtevajo: 1. ločiti otroke, kar je največ mogoče, po verstvih in da naj bodo učitelji istega verstva, pa temeljita verska izobrazba. 2. Zahteva se zadostnega poduka v verouku, — uka, ki ga delj duhoven, učitelj pa zdatno ponavlja. Verske vaje in obiskovanje cerkve se vstanové po porazumljenji s cerkvijo, učiteljstvo se verskih vaj vdeležuje; dolžno je otrokom dajati dobri izgled. 3. Pri učnih pomočkih, v učiteljevem obnašanji, v poučevanji in njegovih namérah ne smé biti nič tacega, kar bi bilo škodljivo veri učencev; v ta namen naj se verstvom dovolijo nadzorski vradi med državno nadzorno vravnovo. — Tako Liechtenstein. Temu stališču pa se državni predlog še bliža ne.

Ker ta važna zadeva pride v državni zbor, je treba, da se katoliški poslanci moško potegnejo za pravice sv. vere, za katoliško stvar. Posebej slovenski naj ne pozabijo, da je Slovenija vsa katoliška, ter naj govore moško in pogumno za katoliško zadevo, kakor so n. pr. pred malo časom za narodne pravice. Bližajo se volitve: kdor ne dela v korist vere, verske šole, ni pravi zastopnik Slovencev. Vsak kandidat mora to obljubiti; brez te obljube mu ni dajati glasov.

Moč zaupanja.

Cesar Karol VI imenoval je leta 1716, v vojski zoper Turke, verhovnega poveljnika svoje armade slovečega princa Evgenija Savojskega, kateri je eden naj imenitnejših udov te rodovine. Odlikoval se je že v več bitkah in slovel je v preteklem stoletji za

prvega vojskovodja. Vsi vladarji so ga spoštovali. Ko mu je cesar izročil verhovno poveljništvo je dejal:

„Visokost, ko sem vas odbral nadpoveljnika, zapal sem popolnoma vašim zmožnostim. Vendar pa sem vam namenil dati za spremljevalca svetnika, ki bi vam pomagal v vsakem bojnem podjetji.“

„Toda, če je takó, Veličanstvo, potem nisem jaz vojskovodja, temuč le podpoveljnik vaše vojske,“ odvernili je razžaljeni princ Evgenij.

„Ne vznemirite se,“ dejal je cesar smeljaje se. „Tu je svetovalec, katerega vselej vprašajte, kaj vam je storiti. Kar vam bode on veleval, to izveršite.“

To rekši podal mu je majhen križec.

Pobožno je princ poljubil križ, podobo križanega Jezusa. Zahvalil se je cesarju Karolu za dar. Šel je na vojsko in se ondi vedno priporočeval svojemu Zveličarju; posvetoval se je ž njim v odločilnih trenotkih. In glej, zmagoval je tako slavno, da se je turška sila pričela tresti. V sledečem letu vstanovil se je Evgenij s 40,000 vojakov pred 150,000 Turkov, ter si pridobil slavno zmago.

Ljubezen do sv. križa podpirala je njegov vojskovodni duh. Tako je bilo njegovo in cesarjevo zaupanje v Jezusa Kristusa obilo poplačano.

Marija pomagaj!

(Prosto poslovenjena.)

Marija, ljuba Mati,
Čuj milo pesmico;
Serce Ti v dar čem dati,
Naj večno tvoje bo;
O stoj mi ti na strani,
Nevarnosti ga brani:

Marija, Marija o pomagaj mi! pomagaj mi!

Svetá sovražna sila
Ranila ga hudó;
O vladaj ti ga, Mila!
Preženi vsako zló.
Ko mrak skušnjav prihaja,
V britkostih se nahaja:
Marija i. t. d.

Res dviga ptičic petje,
In zvezdic svit ga v raj;
Pa kmalo zopet v svet je
Zamaknjeno nazaj; —
Škodljiva moč prevaga;
Nebeška Mati blaga:
Marija i. t. d.

To serce, glej! je slepo
Mirú ne da mu strast,
Marija! prosim lepo,
O vzemi ti ga v last!
Naj zvesto ti je v boji,
In umrè v ljubezni tvoji:
Marija i. t. d.

Radoslav.

Razgled po svetu.

Katoliški shod na Dunaju. (Konec.) Ob 3eh popoldne je v katol. pravniškem odseku dvorni svétnik Lienbacher govoril celo uro o papežu in jasno dokazoval, da papež je narodopravni oblastnik; k temu mu je prav močno koristna in služivna pa tudi deželna oblast; papež mora biti samostojen gospodar, kar pa po laški garancijski postavi ni. Zelo važni govor je bil sprejet s pohvalo.

V odseku za šolo je jezuit Abel iz Kalksburga imel govor o srednjih šolah, kterega vse hvali.

V odseku o časništvu se je povdarjalo, da naj se dnevnik „Vaterlanda“ razširi.

Zvečer ob 7ih je bil slovesnostni zbor, v kterem se je napervo bral papežev odgovor. Sv. Oče z vso priserčnostjo drugemu vesoljno-avstrijskemu katoliškemu shodu podelé prošni apost. blagoslov, in pravijo, kako besede v zbornem telegramu kažejo vdano ljubezen do skupnega Očeta vsih zvesto vdanih sinov. Posebno tolažilo za sv. Očeta je bil protest katoliškega shoda zoper sedanji stan sv. Stola, ki je oplenjen potrebne prostosti, oplenjen neodvisnosti.

Bralo se je potem še premnogo družih telegramov.

Cichensky iz Hamburga naznanja pozdravljenja nemških katoličanov, Windhorsta, Centruma, in upa, da se bode zopet obhajal še drugi vesoljni katoliški shod. Pripoveduje tudi, da preteklo leto se je blizo celega milijona Evropejcev izselilo v Ameriko, vmes 1, milijona Avstrijanov.

Govorila sta še: dr. Gust. Müller o katoliškem življenju in družbah v Avstriji, in on meni, da ni še ravno tako hudo. Mora se poterditi, da se je na boljše obrnilo. — Dr. Kathrein priznava, da so razmére naše dobe res zanikarne, glavni vzrok tega pa da so časniki, in da dolžnost do katol. časnikov velikokrat zanemarjamo.

Mladčlaško. „Qui mange du Pape, en meurt,“ pravi znan pregovor. To se pravi po besedi: „Kdor jé od papeža, za tem umerje.“ Kakor obá Napoleona in mnogi poprej in drugod, tako to sedaj jasno kaže nova Italija. Vse tiste velike nade, ki so jih stavili na tako imenovano narodno zedinjenje, so se skazale za to, kar so, namreč, za gola slepila. Cerkveno premoženje in posestvo, kar so papežu s silo ugrabili, da bi sklepali „edino“ kraljestvo, grabežem in njihovim pomagačem rodí zgoli nesrečo: kdor jé, kar je papežu ugrabil, za tem umerje.

Življenje in počenjanje na apnenskem polotoku je ob tla, kmetija ne more več preživljati poljedelca, ker so davki preveliki, brezštevilne družine so zašle v uboštvo, premnoge si iščejo pomagati z izseljenjem v Ameriko, mnogi lazijo v sosednje dežele, kterih je povsod videti. V političnem, denarnem, družbinskem in gospodarskem oziru je dežela ob robu prepada, in to pri vsem tem, da so preteklo leto tujci toliko denara prinesli v deželo in ga vedno nosijo! Milijoni ugrabljenega cerkvenega premoženja — vse se je razprašilo! Ko je to pošlo, pa davek in davek! In ko tudi to ni zaleglo več, zdaj pa dolg na dolg!

Da bi framasonska vlada ljudj slepila, je v svoji revščini pričela veliko politiko; odprava na Jutrovo je pogoltnila milijone, obrodila pa Italiji le sramoto; zveza z Avstrijo in Nemčijo jo je prisilila k novemu

oboroževanju, kar pa stane sile denara. Ne manj kot 192 milijonov lir primanjkljeja si je nakopala v enem samem letu!

Da bi framasoni starodavne katoliške spominke, kolikor mogoče, ljudem spred oči potrebili, so osnovali polno novih zidáv in poslopji. Ali neprevidoma je nastopil strašen polom, stavbanje se je ustavilo, številno posestnikov je prišlo na boben in čez 20,000 delavcev je bilo brez kruha! Zavrelo je, in Rim je bil v veliki nevarnosti in strahu. Že se je pričelo plenjenje po mestu; le z veliko težavo in ostrojtjo so policisti in karabinieri zaterli hrup in rop; toda zadovoljnost se zato ni povernila. S silo hoče Crispi delavce iz Rima odpraviti, pa s tem le olje v ogenj vliwa. Zdaj Crispi s framasonstvom žanje, kar je sejal. Antikristova borba zoper papeža in cerkev je Italijo pogreznila v naj večo revščino in nesrečo. „Kdor od papeža jé, sam na tem umerje;“ to naj si dobro zapomnijo sovražniki papeža in vere tudi po družih deželah.

Pervi misijon v Mikroneziji. Gospod P. Bontemps, iz reda misijonarjev presvetega Sercá v Issoudunu, naznanil je kardinalu Simeoni-ju, prefektu v Propagandi, o svojem prihodu v Nonuti (na Gilbertovih otocih) to-le:

„Konečno smo si posvetili prvo stajo v apostolskem vikarijatu Mikroneziji. Po dolgi, mučni in zeló dragi vožnji smo prišli v Nonuti. Ker nobena ladija ne vozi redno na tej progi, morali smo si za ogromno svoto nalašč za nas ladijo najeti; in hvala Bogú, sedaj smo tukaj.

Ta daljni otok vidi sedaj prvega katoliškega misijonarja. Toda to menda nima verstnika v zgodovini, da je na tem otoku že sedem cvetočih župnij, in ne enega duhovna ne!

Nekateri divjaki so pripluli pred nekaj leti po božji previdnosti na Samo-o; ondi so jih soznanili oo. redovniki maristi s katoliško vero in oni so se vernili domú kot pravi aposteljni, dasiravno ne duhovni.

Oznanovali so z veliko gorečnostjo evangelij svojim rojakom in vstanovili sedem molivnic. Jud, kateri je ondi iskal biserov, dal jim je za premnogo denarja tiskati v Kaliforniji njihov jedini, pisani katekizem, katerega so dobili od čast. oo. maristov. Vse ljudstvo, katero je bilo na ta način podučeno v vérskih resnicah, pričakovalo je s sveto nepoterpejljivostjo katoliškega misijonarja. (Jahrb. d. Verbreitung des Glaubens, 2. Apr. 1889.)

I. Bratovske zadeve molitvenega apostoljstva.

Vesoljni namen za mesec vel. traven (maj).

a) Glavni namen:

Spreobrnjenje Judov.

(Spis poterjen in blagoslovljen od sv. Očeta Leona XIII.)

(Dalje.)

Samo kerščanstvo more tedaj načelno pričeti ter doslednje biti boj, ker s temeljem, ki je Jezus Kristus, nehajo predpravice Judov. Nevernik nasproti, ki z Judom skupaj tají, da je Jezus Kristus prišli Zveličar, bi moral prav za

prav tudi skupno ž njim doslednje prihodnjega odrešenika pričakovati, ter se zato tudi upogniti oni veljavi, ki prija Judu z ozirom na prišlega Mesijo.

Le kerščanstvo edino more tudi brez dvoma vspesno boj biti z Judi. Kajti greh odpada judovskega ljudstva od njih neprimérnjivega poklica, poklica namreč, da iz njega izide Zveličar vsega človeštva, ima svoj vir v zemeljskem mišljenju tega ljudstva, v njegovih terdovratnih sanjah o časnem gospostvu Mesijevem nad vso zemljo, in ravno v tem njegovem zemeljskem mišljenju, katero odpad le še množi, obstaja njegova moč nad otroci tega sveta in nad otroci božjimi, v kolikor služijo svetu. Kerščanstvo pa, kraljestvo Božje, ki ni s tega sveta, je naravni sovražnik in premagalec judovstva; judovski napuh nasprotno in njih gospostvo je naravna kazen kristjanov, ki padejo z višine svoje vere, ali pa jo še celo popolno zapusté.

Sovražniki Jezusa Kristusa med nami, odpadniki, nevérci iz kerščanskih narodov so pozvali Jude na boj proti Jezusu Kristusu, ter v to sverho prederli vse jezove, za ktere so jih bili zaperli. Pa komaj so dobili Judje proste roke ter svoj prvi serd nad Kristusom ohladili, že obračajo orožje proti svojim bojnim tovaršem (nevrednim kristjanom); in ker ti pač sovražijo prišlega Mesija, a ne upajo v bodočega; zato cenijo Judje tudi te (kerščene brezverce) za sovražnike, ki so zapadli hlapčevstvu brezmejnega gospostva Izraelovega. Tu tedaj nevera; akoravno, kakor je opomnjeno, ne postopa doslednje, se vendar opravičuje. Pa krivična velikrat v pomočkih, ki jih rabi: v sovraštvu do rodú, ki ga preganja, v zaničevanju, s katerim kakor stari pogan Celsus ali novodobni ajd Voltaire, vse judovsko preganja, prav za prav vendar to dela le iz sovraštva do Jezusa Kristusa in do apostolov, ki so bili judovskega rodú, iz sovraštva do kerščanskega razodenja, ktereга temelj je mozajisk. Z orožjem sovraštva sicer se pa tudi Judje znajo prav tako boriti, in resnice v takem boju ni na nobeni strani. (Konec nasl.)

b) Posebni nameni:

18. S. Venancij. Žertve nasladnosti. Veliko dijakov. Več vzgojevališč in izobraževališč. Važne preskušnje in zadeve zaradi poklica.

19. S. Peter Celestin. Da bi se evangeljski sveti več cenili. Veliko duhovnov. Važna stavbinska podjetja in druge časne zadeve.

20. S. Bernardin. Redovi sv. Frančiška. Za posvečevanje božjega imena. Več redovnikov. Neka stoletnica.

21. S. Feliks Kantališki. Žertve lakomnosti. Čisto ubožni, zapuščeni. Katoliška zavetišča in reševališča.

22. S. Julija. „Afrikanska društva.“ Dobri posli. Več vdovcev in vdov. Neka huda družinska zadeva.

23. S. Janez Kerst. Rossi. „Duhovni in obhajanci.“ Poljska, in za zjedinenje Ruske s katoliško Cerkvijo. Več plemičev.

24. S. Marija Pomočnica. Sv. Oče. Važne volitve. Da bi se katoliško posestvo ne izročilo nekatoličanom.

25. S. Gregorij VII. Pospesjevatelj molitvenega apostoljstva in Serca Jezusovega bratovščine. Naša duhovna in deška semenišča. Več osiročenih župnij.

26. S. Filip Nerij. Sveto mesto. Duhovniški in redovniški stan. Več znanstvenih podjetij.

27. S. Magdalena Pacis. Karmelski red. „Žertve revolucije“ in njih dobrotniki. Hudo skušani.

28. S. Avgust iz Kanterburija. Spreobrnjenje Angleške. Benediktinski red. Krivoverci in razkolniki. Zakonske zadeve.

29. S. Maksimin. Trevirska škofija. Naši škofje. Več vernivših se v pregreho. Vstrajnost novospreobrnjenim. Več družin.

30. Vnebohod. Da bi se serca vzdigala k nebeškim željam. Novoobhajanci. Več sirot in na pol sirot.

31. S. Angela. Uršulinke in od njih vladani vstavi. Vse poslani, pa ne še uslišane zadeve. Mesca maja umerli in pa udje molitvenega apostoljstva in Serca Jezusovega bratovščine, ki bodo umerli mesca junija.

II. Bratovske zadeve N. lj. Gospé presv. Jezusov. Serca.

V molitev priporočeni:

Na milostljive priprošnje N. lj. G. presv. Jezusovega Serca, sv. Jožefa, sv. Nikolaja, ss. Hermagora in Fortunata, naših angeljev varhov in vsih naših patronov Bog dobrotno odverni od naše dežele poboje, umore in samomore, odpad in brezverstvo, prešestvanje in vse nečistosti, sovraštva, preklinjevanja in vse pošastne pregrehe in velike nesreče. — Bolna gospá za zdravje, če je Božja volja. — Bolan v glavi, priporočen N. lj. Gospej, sv. Jožefu in sv. Roku za ozdravljenje, če je Božja volja. — Dva dijaka, da bi srečno opravila šolsko leto. — Za pravo spoznanje in poboljšanje na priprošnje N. lj. G. presv. Jezusovega Serca ter šmarne Matere Božje.

Listek za raznoterosti.

Iz Ljubljane. Prevzvišeni knez in škof naš 13—14. t. m. imeli častno obiskovanje prevzv. kneza in škofa dr. Jak. Stepišnika in prelata Fr. Kosarja, kterima na čast so naš premilgsp. knezoškof v torek tudi prečast. kapitelj povabili na slovesen obed.

V Šmartnem pod Šmarno goro so preteklo nedeljo ondotni župnik preč. g. šk. svétnik in zlato-mašnik Ant. Namrè obhajali 25letnico, odkar ondi pastirujejo. Bog ohrani dobrega pastirja še mnogo lét!

V Sostro pod Ljubljano pride za duh. pom. č. g. Al. Žužek, kapl. v Križih.

Na ljublj. gimnaziji končá se šolsko leto 10. mal. serpana.

Č. g. Sebast. Elbert, prefekt v kn. šk. semenišču, je promoviran na graškem vseučilišču za doktorja sv. pisma.

Prijazna cerkvica na Rožniku je po prizadevanji prečast. frančiškanskega župnika P. Kalista dobila nov prelép véliki oltar Marije Device oznanjenja. Oltar, v višavi 9 in v širjavi 4 metre, je iz isterskega marmorja, ozališan z olepšavami iz tirolskega, solnograškega in kranjskega marmorja. Tabernakelj in stebriči so iz kararskega marmorja. Delal je kameniti oddelek g. Fr. Toman, oltarno podobo pa je slikal g. Jurij Šubic. Zaupljivo bodo Ljubljančanje in drugi še z večo gorečnostjo obiskovali in častili Marijo D. na Rožniku in se ji priporočevali v mnogoterih potrebah za pomoč, pa tudi radi pripomogli, da se novi oltar hitro izplača.

† **Naših dijakov enega** nam je Bog vzel. Miha Snoj, doma iz Kamnika, tretjošolec, je umerl za vodenico v Kamniku, blezo 10. majnika Pervega pol leta je bil še prav pošteno izdelal šolo, dobil je bil

v pravosti in verouku, pa še v eni tvarini „pohvalo.“ Prav zelo žal nam je za dobrega, nepopačenega 13letnega mladenča. Minister bi bil manj žalosten, ko bi bil kake tri druge zgubil, dasiravno vse ima rad. Tovarši, molite zanj, ako bi še kaj potreboval. Naj sveti dobremu Mihcu večna luč!

Nesreče in molitev. Ravno da se je dobro začela spomlad, že žugajo tudi hude ure; v soboto, 11. t. m., je v Čateški fari toča prav hudo pobila. V šmartinski fari pri Litiji pa so se na spomlad jéle še huje razširjati kozé, ki so jih že po zimi imeli sem ter tje. — Duhovni vsak dan molimo pri sv. maši za odvernjenje hude ure. Naj tudi verniki ne pozabijo v ta namen moliti, še posebno tudi v procesijah bližnji križev teden. Svoje dni so se te molitev vdeleževali tudi vradi, predstojniki, vse šole s svojimi učeniki. Zdaj žuga to vedno bolj priti iz navade; ne smemo se čuditi, ako tudi blagoslov z nebés in pomoč Božja prihaja iz navade! Mladina n. pr. naj se opominja, da naj pri procesijah in pri mašah moliti — ni zadosti, da le k pobožnostim pride. Nedavno je pri sv. maši o priliki procesije sv. Marka dečku duhoven zraven njega tiho rekel: „Kje imaš bukvice?“ Deček precej vzame bukvice iz žepa, pa začne moliti mašo, — tako pa tudi drugi za njim... Mladina je dobrovoljna, samo opominja potrebuje.

Tako naj vbogajo tudi odraščeni, — gredó naj k procesiji in molijo. Kteri niso velikonočne spovedi opravili, naj kar nič več ne odlašajo, ker zadnji čas je. Posebno pa je potreba greh zapustiti se resnično poboljšati; potlej se bo obličje Božje nad nami razjasnilo in prijazno bode milost božja na nas lila.

Dva mučenika, žertvi Henrika VIII, češčena od anglikancev.

„Tablet“ iz Londona poroča, da je protestanška cerkev Št. Pavelska v Brighton-u okrašena z dvema oknom, kateri ste posvečeni blaženemu Janezu Fišer-ju in Tomažu Mor-u. Londonski katoliški list zavrača na to, da, karkoli so tudi ritualisti že do sedaj storili, vendar ni nič tako čudnega, kot to ne pričakovano češčenje teh svetih žrtev anglikanske reformacije.

Duhovske spremembe.

V Kerški škofiji. Na faro v Selih nameščen je umirovljeni župnik č. g. Janez Lubej, in na faro Št. Janž v Kornatu tamošnji provizor čast. g. J. Korhon. — Fara Šmihel pri Pliberku razpisana je do 10. junija t. l. — Za 20. t. m. naznanjeno škofovo obiskovanje in birna v Rožeku to leto izostane, ravno tako birmovanje v Velikovcu, v Grebinju in na Bistrici zaradi kóz.

Iz rimskega Martirologija.

12. sušca.

V Rimu sv. papež Gregorij, preslavni cerkveni učenik, ki je Angleže spreobernal h katol. veri in je zatorej imenovan Veliki, in angleški apostelj.

Ravno tako v Rimu sv. Mamilijan, mučenik.

V Nikomediji mučenje sv. Petra. Bil je karmernik pri cesarji Dijoklecijanu, in ker je prosto-dušno tožil zarad nezmérnih terpinčenj mučencev, je bil po cesarjevem povelji pred njega pripeljan, na prvo obešen, prav dolgo časa bičan in pretepan, potem s kisom in soljo oblit in potresen, poslednjič na ražnju počasi pečen in žgan, in tako je zares postal Petrov dedič v veri in v imenu.

Ravno tam sv. Egdun, mašnik, in drugih sedem, kateri so bili posamezni ob posameznih dnevih podavljani, da bi trinogi s tem druge kristjane ostrašili.

V Carigradu sv. Teofan, kateri je z velikega bogatina postal ubog mnih, je od brezbožnega Leona Armena zarad češčenja ss. podób dve leti ječo terpel, od onod odpravljen v Samotracijo, ondi preterpel veliko réve, in poslednjič dušo Bogu izročila, ter bil sloveč z mnogimi čudeži.

V Kapvi sv. Bernard, škof in spoznovalec.

Dobrotni darovi.

Za opravo ubožnih cerkev naše škofije: Z Moroveca pri Kočevji 8 gld. — Od sv. Katarine v Topolu 18 gld. — S Kopanj 14 gld. 83 kr. — Iz Šent-Jakoba ob Savi 21 gld. 30 kr. — Z Verhpolja pri Vipavi 14 gld. — Z Ajdovce 10 gld. — Iz Preddvora 16 gld. 75 kr. — S Homeca 28 gld. 7 kr. — S Prežganj 10 gld. — Z Goričice 78 gld. 17 kr. — Iz Sturiji 20 gld. — Iz Soteske 17 gld. 50 kr. — Z Ustiji 4 gld. 20 kr. — Z Vranje Peči 21 gld. 81 kr. — Iz Lašič 17 gld. — Z Osilnice 67 gld. — Iz Šenčurja pri Kranji 30 gld. 28 kr. — Iz Dupelj 12 gld. 50 kr. — Iz Preserja 2 gld.

Za dijaško mizo: Neka dobra roka 40 kr. — Iz Preserja 3 gld. — Čast. dekanijski kaplan Jož. Laznik 3 gld. — Č. g. kapl. Fr. Mekinec 2 gld. — Prečast. gosp. mestni župnik Bl. Soklič 5 gld.

Za sv. Detinstvo: Dobrotnik 10 gld. — Čast. g. Jož. Laznik, kaplan na Verhniki, 46 gld. in 1 srednji križavec.

Za varhe Božj. groba v Jeruzalemu: Loška fara po prečast. gosp. župniku Bl. Sokliču 8 gld. — Črni verh pri Polh. gradu po č. g. adm. Kar. Kurentu 3 gld. — Po prečast. gosp. dekanu Mat. Kožuhu: Poljane 3 gld. 90 kr.; Leskovic 3 gld.; Dražgoše 1 gld. 50 kr.; Bukovšica 3 gld.; Reteče 2 gld.

Za usmiljene sestre v Adrijanopolu: Č. g. župnik Ant. Čibašek 10 gld. — Preč. gosp. m. župnik Bl. Soklič 2 gld. 50 kr.

Za Macedonijo: Č. g. župnik Ant. Čibašek 10 gld. — Preč. g. m. župnik Bl. Soklič 5 gld.

Za najpotrebniše misijone v Aziji in Afriki: Preč. g. m. župnik Bl. Soklič 5 gld.

Za odpravljanje sužnosti (Kard. Lavigerie). Preč. g. m. župnik Bl. Soklič 2 gld. 50 kr.

Za bratovščino presv. R. Telesa: Župnija Unec 7 gld.

Za spominek † g. župnika Jož. Jeriča: Č. g. Jož. Laznik 2 gld.

Za Marijanišče: Iz Preserja 1 gld.

Za sirotišnico v Kočevji: Iz Preserja 1 gld.